

Arrest

nr. 241 608 van 29 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2020 met referentenummer X.

Gezien in het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat L. PARMENTIER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 mei 2019.

1.2. Op 29 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 januari 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een moslim van de soennitische strekking te zijn. U bent in 1992 geboren in Sialkot, een stad gelegen in de Pakistaanse provincie Punjab. U behaalde er uw diploma van de twaalfde graad waarna u een diploma in constructie behaalde in Lahore. Uw vader het een eigendomsbedrijf en was ook politiek geëngageerd. U hielp uw vader zowel bij zijn eigendomsbedrijf als bij zijn politiek engagement als zijn chauffeur. Nu is uw vader lid van de Pakistani Muslim League (N) (PML-N), maar vroeger was hij lid van de Pakistani Muslim League (Q) (PML-Q). Als partijlid van de PML-Q nam uw vader enkele keren deel aan de verkiezingen waarbij hij twee keer verkozen werd tot lid van de arbeidsraad.

Ergens in 2014, vermoedt u, was u met uw vader aanwezig op een politieke rally. Hier werden plots schoten gelost en ineens merkte u dat aan het bloeden was. Een onbekende persoon had u en uw vader immers klaarblijkelijk gestoken met een mes. U ging vervolgens met uw vader naar het ziekenhuis voor uw medische behandeling. Hierna werd er een First Information Report tegen u ingediend. Hierin werd u er valselijk van beschuldigd geschoten te hebben op de politieke rally.

Niet veel tijd na het incident op de politieke rally, u schat niet meer dan 15 dagen later, werd er een tweede FIR tegen u uitgevaardigd. U werd er namelijk valselijk van beschuldigd M. A. te hebben gedood. M. A. had via de eigendomszaak van uw vader zijn huis willen verkopen. Uw vader aanvaardde daarbij een voorschot van een koper. De broer van M. A. was het evenwel niet eens met de verkoop van de woning en de verkoop werd daardoor geweigerd. Volgens de Pakistaanse wetgeving moet de verkoper evenwel een voorschot dubbel terug betalen aan de kandidaat-koper indien die de verkoop beëindigt. Deze situatie leidde tot een conflict tussen M. A. en zijn broers en hierbij werd M. A. gedood door zijn broer. Na de dood van M. A. diende zijn vader een valse FIR in tegen u, met daarin de beschuldiging dat u zijn zoon gedood zou hebben.

Van zodra uw vader te horen kreeg dat de vader van M. A. u zou beschuldigen van moord stuurde hij u naar uw tante langs moederszijde in Lahore. Hier verbleef u gedurende vier of vijf maanden terwijl u een opleiding in constructie volgde. Uiteindelijk slaagde uw vader erin om u een studentenvisum voor Italië te bezorgen en u reisde hiermee op 14, 15 of 16 juli 2015 op legale wijze met het vliegtuig naar Italië. Van hier reisde u op 7 december 2015 tevens met het vliegtuig verder naar België. U durfde hier evenwel geen bescherming aan te vragen omdat u hoorde dat u dan gerepatrieerd zou worden naar Pakistan. Uiteindelijk was u het beu om thuis te zitten en voelde u zich depressief waardoor u besloot om wel een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 22 mei 2019.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën neer van de twee FIR's die tegen u werden ingediend evenals de vertaling ervan, een kopie van de lidkaart van uw vader bij de verkiezingscommissie van Pakistan, een origineel medisch attest en uw originele vliegticket van Rome tot België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat het medisch attest dat u voorlegt slechts een voorschrift voor skinoren gel (huidzalf tegen acne) betreft en dus geenszins aantoont dat u depressief bent zoals u zelf aangeeft (CGVS p.9-10). Dit document toont dan ook niet aan dat niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt ten eerste dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (CGVS p.2, 15).

U slaagt er immers niet in om uw identiteit op enige wijze aan te tonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U legt immers noch een geboorteakte, noch een identiteitskaart, noch een paspoort neer. U verklaarde nochtans dat u over een originele geboorteakte en een originele identiteitskaart beschikt in Pakistan en dat uw originele paspoort zich in België bij uw tante langs moederszijde bevindt (CGVS p.4-7). Zelfs nadat u geruim de tijd werd gegeven om uw identiteitsdocumenten aan het CGVS te bezorgen, liet u het na om enig document ter staving van uw identiteit neer te leggen (CGVS p.4). Hierbij wenst het CGVS op te merken dat het bijzonder merkwaardig is dat u bij uw interview ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nauwelijks informatie kon geven over uw woonplaats in Pakistan evenals de herkomst van uw ouders. U gaf hier namelijk aan dat u afkomstig was, maar slaagde er niet in om uw adres te geven. U kon ook niet vertellen waar uw ouders geboren zijn (zie verklaring DVZ, punt 10 en 13). Tijdens uw interview bij het CGVS slaagde u er dan weer wel plots in om op dergelijke eenvoudige vragen te beantwoorden, hetgeen op zijn minst merkwaardig te noemen is (CGVS p.2-6). Geconfronteerd met deze vaststelling slaagde u er niet in om hier enige verklaring voor te bieden. U ontkende immers simpelweg ooit gevraagd te zijn naar uw adres in Sialkot of naar de geboorteplaats van uw ouders (CGVS p.6-7). Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt evenwel duidelijk dat deze vragen u wel gesteld zijn (zie verklaring DVZ, punt 10 en 13). Wat er ook van zij, uw eigenaardige verklaringen betreffende simpele identiteitsgegevens evenals uw absoluut gebrek aan identiteitsdocumenten doen hoe dan ook vermoeden dat u deze documenten bewust achterhoudt van de Belgische asielinstanties daar ze mogelijk informatie bevatten die u wenst te verbergen. Hierdoor wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds in ernstige mate aangetast.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, nogmaals in ernstige mate ondermijnd door uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Volgens uw verklaringen bent u immers al in Europa sinds juli 2015 (CGVS p.5). En volgens uw vliegticket bent u reeds in België sinds december 2015. Toch wachtte u tot 22 mei 2019 om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Een dergelijke houding kan evenwel moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Een asielpprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u meer dan drie en een half jaar wachtte alvorens bescherming te vragen aan de Belgische staat, doet dan ook vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. Uw verklaring dat u danig lang wachtte met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming daar u schrik had voor een negatieve beslissing biedt hierbij geen verschoning voor de enorme laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p.6). Indien uw vrees immers oprecht was kan namelijk van u verwacht worden dat u alle mogelijkheden benut om uw verblijf in België veilig te stellen, in casu quod non. Bovendien is het opvallend dat uw motivatie voor uw uiteindelijke verzoek om internationale bescherming bestond uit de wens om niet meer zo veel thuis te zitten eerder dan om ervoor te zorgen dat u niet meer moest terugkeren naar Pakistan waar uw leven gevaar loopt (CGVS p.6). Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees verder ondermijnd door uw laattijdig vertrek uit uw land van herkomst. U verklaarde immers zelf dat u nog vier of vijf maanden in Pakistan verbleef nadat de laatste FIR tegen u werd ingediend (CGVS p.5, 14). Van iemand wiens leven danig in gevaar is dat die zich gedwongen zit om zijn familie en leven achter te laten kan immers verwacht worden dat die dat met enige haast doet, wat hier dus duidelijk niet het geval was. Uw verblijf van vier tot vijf maanden in Lahore ondermijnt dan ook eens te meer de door u aangehaalde vrees.

Ten vierde heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen van het politieke engagement van uw vader aangezien uw kennis hierover bijzonder beperkt was. U verklaarde nochtans dat u uw vader vervoerde en ook zijn vergaderingen bijwoonde (CGVS p.9, 14). Een minimale kennis van de politieke situatie en het engagement van uw vader kan dan ook van u verwacht worden. Desondanks slaagde u er niet in om eenvoudige vragen over het politieke engagement van uw vader te beantwoorden. Zo kon u geen duidelijke verklaring geven waarom uw vader veranderde van de PML-Q naar de PML-N, noch wanneer hij deze overstap maakte (CGVS p.8, 9, 13). Na herhaaldelijke vragen over de politieke overstap van uw vader kwam u namelijk niet verder dan de vermelding dat de macht verschoven was (CGVS p.9). Een dergelijk vaag antwoord komt evenwel allesbehalve overtuigend over. Daarenboven slaagde u er niet in te verklaren wie de president van de partij was in de periode dat u uw vader hielp (CGVS p.14). Dat u dergelijke eenvoudige vragen niet kan beantwoorden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate. U bent er daarenboven niet in geslaagd het politiek engagement, noch uw betrokkenheid daarin, aan te tonen. U legt hiervan immers slechts de identiteitskaart van uw vader neer bij de verkiezingscommissie van Pakistan die dateert van 2005. Deze kaart bewijst evenwel geenszins dat uw vader een actieve functie uitoefende bij de PML-N of de PML-Q. Bovendien verklaarde u dat uw vader verschillende keren verkozen is tot lid van de arbeidsraad (CGVS p.9). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier overtuigend bewijs van kan voorleggen, in casu quod non. U heeft dan ook het politieke engagement van uw vader bijgevolg niet aangetoond.

Gezien bovenstaande is het dan ook, ten vijfde, niet geloofwaardig dat u problemen kreeg op een politieke rally samen met uw vader. Uw tegenstrijdige, vage en onwaarschijnlijke verklaringen hieromtrent bevestigen daarenboven de ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenis. Hierbij is het allereerst bijzonder opvallend dat u dit voorval in eerste instantie vergat te vertellen wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten (CGVS p.10). Slechts na enkele bijkomende vragen, vertelde u dat ook gestoken werd met een mes (CGVS p.10). Van iemand die gestoken is met een mes en hiervoor een medische behandeling moest krijgen kan nochtans verwacht worden dat die hier spontaan over begint te vertellen. Dat u dit niet deed, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Voorts is het bijzonder vreemd dat u verklaart dat er schoten werden gelost tijdens een rally, maar dat u niet werd neergeschoten, maar neergestoken (CGVS p.10). Voor de dader was het immers veel gevaarlijker om u met een mes aan te vallen dan op u te schieten met een geweer. De kans dat de dader geïdentificeerd zou kunnen worden was immers veel groter als hij u neerstak, dan als hij u neerschoot. Hierbij is het overigens bijzonder vreemd dat u geen idee heeft wie u heeft gestoken met een mes (CGVS p.10). Gevraagd naar de dader, verklaarde u namelijk dat u niet meteen door had dat u gestoken was (CGVS p.10). U zag dit immers pas als u het bloed zag, gewaar werd dat u net was aangevallen (CGVS p.10). Deze verklaring kan echter allesbehalve overtuigen. Het lijkt immers bijzonder onwaarschijnlijk dat u niet zou voelen wanneer u met een mes werd aangevallen. Voorts is het zeer vreemd dat u nooit een klacht heeft ingediend na deze steekpartij (CGVS p.10). Hiernaar gevraagd, verklaarde u dat uw vader mogelijks een klacht indiende, maar dat u hier geen idee van had (CGVS p.11). Dat u na een dergelijke ingrijpende aanval niet eens

met uw vader heeft besproken wat jullie mogelijk nog konden ondernemen, tart evenwel alle verbeelding (CGVS p.10-11). Voorts is het bijzonder vreemd en volstrekt ongeloofwaardig dat u er niet in slaagde om deze steekpartij te kaderen in de tijd. Hiernaar gevraagd gaf u immers slechts aan dat dit waarschijnlijk in 2014 plaatsvond, hetgeen weinig overtuigend overkomt (CGVS p.10). U slaagde er daarenboven niet in om deze aanval op u en uw vader te staven. U verklaarde nochtans dat u in het ziekenhuis behandeld werd en u dacht dat u hier ook documenten van had (CGVS p.10-11). U kreeg ruim de tijd om deze documenten in te dienen bij het CGVS, maar het CGVS heeft geen enkel document van die aard ontvangen.

Ook de FIR die u neergelegd en die na de politieke rally tegen u werd ingediend kan allesbehalve overtuigen. Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten reeds bijzonder relatief is gezien de wijdverbreide corruptie in dit land. De door u neergelegde FIR blijkt daarenboven slechts een zwart-wit-kopie die eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk. U gevraagd naar de originele FIR gaf u aan dat die bij uw vader lag, maar wanneer u hiervan een foto opstuurde bleek dit wederom een foto van een zwart-wit kopie te zijn (CGVS p.12). Daarenboven is het opvallend dat u ook even vergat te vermelden dat er een FIR tegen u werd ingediend na het incident op de rally en dat u hierin bovendien beschuldigd werd van het afvuren van schoten (CGVS p.12). Deze informatie kwam immers pas aan het licht nadat de PO u confronteerde met de informatie uit de door u neergelegde FIR (CGVS p.12). Dat u dergelijk essentiële informatie niet zelf spontaan vertelde, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze FIR en uw verklaringen dan ook in ernstige mate. Voorts bevat de FIR informatie die in strijd is met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat het incident op de rally plaatsvond in 2014, terwijl op de FIR die u neerlegt duidelijk vermeld staat dat dit incident plaatsvond op 15 februari 2015 (CGVS p.10). Uw kennis betreffende de inhoud van de neergelegde FIR bleek voorts bijzonder beperkt. Zo kon u niet eens de namen geven van de personen die u hebben aangeklaagd (CGVS p.13). Wanneer u ermee geconfronteerd werd dat deze namen in de FIR stonden die u zelf had neergelegd, verklaarde u simpelweg dat u deze documenten nooit zelf heeft gelezen (CGVS p.13). Dat u niet eens de FIR heeft gelezen die er mee heeft toe bijgedragen dat u uw land van herkomst heeft doen verlaten, wijst op een absolute desinteresse in uw asielrelaas, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondergraaft. Bovendien hebben documenten slechts een bewijswaarde indien zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, in casu quod non. Het is immers hoe dan ook vreemd dat u plotseling valselijk beschuldigd werd van schieten op een politieke rally terwijl u slechts de chauffeur was van uw vader die zelf ook slechts een lage politieke functie had (CGVS p.13). U werd meermaals met deze vaststelling geconfronteerd, maar u slaagde er nooit in om enige verklaring te bieden voor deze vreemdheid (CGVS p.13, 15). In de hypothese dat u valselijk beschuldigd werd kan tot slot van u verwacht worden dat u deze beschuldigingen zou aanvechten. Hiernaar gevraagd gaf u aan geen idee te hebben of uw vader dergelijke stappen heeft ondernomen (CGVS p.12). Dat u niet eens zelf heeft geprobeerd om dergelijke valse beschuldigingen aan te vechten en dat u zelfs geen idee heeft of uw vader iets ondernemen heeft in die richting bewijst dan ook eerder dat een dergelijke beschuldiging nooit heeft plaats gevonden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het politieke engagement van uw vader, de steekpartij op de rally of de valse FIR die tegen u werd ingediend.

Ten zesde konden uw verklaringen betreffende de valselijke beschuldiging dat u M. A. zou vermoord hebben allesbehalve overtuigen. Uw kennis over dit incident is immers vrij beperkt. Zo kon u niet eens de namen geven van de broers van M. A. die wel verantwoordelijk waren voor zijn dood en die dus in uw plaats aangeklaagd zouden moeten worden (CGVS p.11). Daarenboven kon u niet eens concreet benoemen wanneer de moord op M. A. plaatsvond of wanneer de klacht ingediend werd. U kwam immers niet verder dan de schatting dat er maximaal 15 dagen tussen het incident op de politieke rally en de moord zat (CGVS p.14). Dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis slechts bij benadering in de tijd kan plaatsen komt evenwel allesbehalve geloofwaardig over. Voorts is het hoe dan ook bijzonder vreemd dat u beschuldigd werd van de dood van M. A.. U was immers slechts de chauffeur van uw vader en u had nauwelijks iets te maken met de verkoop van de woning van M. A. (CGVS p.10-11). Ondanks herhaaldelijke confrontaties slaagde u er niet in om hier een verklaring voor te bieden (CGVS p.11, 12). Hierbij is het daarenboven bijzonder merkwaardig dat uw vader zelf nog steeds in Sialkot verblijft en nooit enig probleem heeft gekend met de familie van M. A. (CGVS p.15). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat de broers geen problemen veroorzaken voor uw vader omdat ze weten dat zij de moord zelf pleegden (CGVS p.15). Deze redenering houdt echter geen steek, want dat zou betekenen dat deze broers eigenlijk nooit een motivatie hadden om iemand valselijk te beschuldigen. Bovendien is uw reactie op de valse beschuldiging tegen u bijzonder vreemd. Van zodra u het nieuws vernam bent u namelijk naar uw tante in Lahore gevlucht, wat u toch redelijk verdacht maakt (CGVS p.14). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de verklaring dat uw vader u niet wou betrekken in zijn problemen, maar gezien de twee FIR's was u al betrokken (CGVS p.14). Deze verklaring kan dan ook niet overtuigen. Ook de FIR die u neerlegt betreffende de valse beschuldiging

van moord kan nauwelijks overtuigen. Net als bij de FIR betreffende de politieke rally legt u hiervan slechts een zwart-wit kopie van voor. Bovendien blijken uw verklaringen betreffende deze vervolging danig ongeloofwaardig dat deze FIR niet alsnog de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan aantonen. Hierbij is het daarenboven zeer opvallend dat u er niet in slaagt om te vertellen wat er na uw vertrek nog gebeurd is met deze FIR's (CGVS p.11). U weet niet of hier gevolgen aan gegeven zijn, of u ook werkelijk officieel beschuldigd bent van de zaken die in de twee FIR's vermeld staan en u heeft geen idee of er ooit een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd (CGVS p.11-12). Uw totale desinteresse in uw asielrelaas en uw gebrek aan concrete informatie betreffende de vervolging die u gekend zou hebben ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook, nogmaals, volledig. Tot slot wenst het CGVS u te wijzen op uw legaal vertrek uit uw land van herkomst. Indien er werkelijk twee klachten tegen u liepen lijkt het immers bijzonder onwaarschijnlijk dat u een studentenvisum zou kunnen bekomen waarmee u op legale wijze het land zou ontvluchten. Hierdoor wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals aangetoond. De door u neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De twee FIR's en de vertaling ervan en de identiteitskaart van uw vader bij de Pakistaanse verkiezingscommissie werden immers reeds uitgebreid besproken. Het medisch attest dat u neerlegt houdt geen verband met uw problemen in uw land van herkomst en heeft dan ook geen invloed op bovenstaande appreciatie. Uw vliegticket van Rome tot België bewijst enkel dat deel van uw reisweg, hetgeen niet betwijfeld wordt in de bovenstaande motivatie.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofdte een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, eerste lid, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een kopie van zijn paspoort met visum voor Italië en een kopie van zijn geboorteakte (stuk 2).

Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat verzoeker haar op zijn smartphone enkele persartikels heeft getoond waaruit zou moeten blijken dat verzoekers vader een bekend lokaal politicus is.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij in Pakistan vervolging vreest nadat hij valselijk beschuldigd werd van de moord op M. A., die via de eigendomszaak van verzoekers vader zijn huis zou hebben willen verkopen maar die vermoord werd door zijn eigen broers die het hiermee oneens waren. Verzoeker geeft aan dat de beschuldigingen een politiek motief hebben omdat zijn vader lid was van de Pakistani Muslim League (Q) (hierna: PML-Q) en thans lid is van de Pakistani Muslim League (N) (hierna: PML-N). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt om zijn identiteit op enige wijze aan te tonen ondanks het feit dat hij verklaart over originele identiteitsdocumenten te beschikken, hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken nauwelijks informatie kon geven over zijn woonplaats in Pakistan en de herkomst van zijn ouders en dit erop duidt dat hij zijn identiteitsdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties; (ii) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging; (iii) verzoekers vrees verder wordt ondermijnd door zijn laattijdig vertrek uit zijn land van herkomst; (iv) verzoekers verklaringen aangaande het politieke engagement van zijn vader niet kunnen overtuigen nu zijn kennis hierover uitermate beperkt was en hij evenmin bewijs kan voorleggen van het feit dat zijn vader een actieve functie binnen PML-Q, dan wel PML-N uitoefende/uitoefent; (v) het bijgevolg niet geloofwaardig is dat verzoeker problemen kreeg op een politieke rally samen met zijn vader, alsook dat zijn verklaringen hieromtrent hoe dan ook tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk zijn en de door hem voorgelegde FIR die na de politieke rally tegen hem werd ingediend allesbehalve kan overtuigen; (vi) verzoekers verklaringen betreffende de valselijke beschuldiging van de moord op M. A. niet kunnen overtuigen en zijn totale desinteresse omtrent de verdere evolutie van zijn problemen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (vii) de vaststelling dat verzoeker zijn land van herkomst legaal heeft verlaten verder zijn vrees ondermijnt en (viii) de documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote *post factum*-verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen authentieke documenten neerlegt die zijn identiteit enigszins kunnen staven.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift zijn origineel paspoort en geboorteakte voor te leggen waarmee hij zijn identiteit bevestigt. De Raad stelt evenwel vast dat aan het verzoekschrift slechts zwart-witkopieën zijn gevoegd van enkele bladzijden uit verzoekers paspoort en van zijn geboorteakte. Vooreerst dient erop gewezen dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer nu de aan het verzoekschrift gevoegde documenten slechts kopieën betreffen die eenvoudig te fabriceren zijn door het nodige knip- en plakwerk en aldus geen garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat verzoeker eigenaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn woonplaats in Pakistan, alsook de herkomst waar zijn ouders, waar dienaangaande staat te lezen als volgt: "(...) Hierbij wenst het CGVS op te merken dat het bijzonder merkwaardig is dat u bij uw interview ten aanzien van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nauwelijks informatie kon geven over uw woonplaats in Pakistan evenals de herkomst van uw ouders. U gaf hier namelijk aan dat u afkomstig

was, maar slaagde er niet in om uw adres te geven. U kon ook niet vertellen waar uw ouders geboren zijn (zie verklaring DVZ, punt 10 en 13). Tijdens uw interview bij het CGVS slaagde u er dan weer wel plots in om op dergelijke eenvoudige vragen te beantwoorden, hetgeen op zijn minst merkwaardig te noemen is (CGVS p.2-6). Geconfronteerd met deze vaststelling slaagde u er niet in om hier enige verklaring voor te bieden. U ontkende immers simpelweg ooit gevraagd te zijn naar uw adres in Sialkot of naar de geboorteplaats van uw ouders (CGVS p.6-7). Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt evenwel duidelijk dat deze vragen u wel gesteld zijn (zie verklaring DVZ, punt 10 en 13). (...)"

Verder dient erop gewezen dat op de door verzoeker voorgelegde geboorteakte wordt vermeld dat deze werd uitgereikt op 20 februari 2020 op aanvraag van verzoekers vader, hetgeen moeilijk te verzoenen valt met zijn verklaring als zou zijn originele geboorteakte zich in Pakistan bevinden (administratief dossier, persoonlijk onderhoud d.d. 6 december 2019, p. 4) en, in samenhang met de objectieve informatie waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten, erop duidt dat het document een gesolliciteerd karakter vertoont en hieraan geen authentieke bewijswaarde kan worden gehecht.

Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers identiteit, dient erop gewezen dat de vaststelling dat het paspoort werd uitgegeven op 24 maart 2015 afbreuk doet aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. Er dient immers op gewezen dat verzoeker zelf verklaart dat het incident waarbij hij valselijk beschuldigd zou zijn geweest van de moord op M. A. zich ergens in 2014 zou hebben voorgedaan (administratief dossier, persoonlijk onderhoud d.d. 6 december 2019, p. 10), zodat het niet aannemelijk is dat hij tot in maart 2015 zou hebben gewacht om een paspoort aan te vragen zo hij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou lopen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder bewijskrachtig bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het vluchtrelaas van verzoeker.

2.3.2.3.2. Verder wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Hoewel verzoeker verklaart reeds sinds juli 2015 in Europa te zijn (administratief dossier, persoonlijk onderhoud d.d. 6 december 2019, p. 5) en zich sinds december 2015 in België bevindt, diende verzoeker slechts op 22 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De argumentatie dat verzoeker schrik had voor een negatieve beslissing, dat andere mensen hem hadden verteld dat zijn *"asielcase niet sterk was"* en dat hij angst had om teruggestuurd te worden, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit klemmt des te meer daar deze redenen verzoeker niet hebben tegengehouden om zich in 2019 alsnog vluchteling te verklaren en hij daarvoor voornamelijk naar voor schuift dat hij niet meer zo veel wenst thuis te zitten (administratief dossier, persoonlijk onderhoud d.d. 6 december 2019, p. 5). Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad dan ook de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.2.3.3. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat de vaststelling dat verzoeker nog vier of vijf maanden in Pakistan verbleef nadat de laatste FIR tegen hem werd ingediend verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging: *"Ten derde wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees verder ondermijnd door uw laattijdig vertrek uit uw land van herkomst. U verklaarde immers zelf dat u nog vier of vijf maanden in Pakistan verbleef nadat de laatste FIR tegen u werd ingediend (CGVS p.5, 14). Van iemand wiens leven danig in gevaar is dat die zich gedwongen zit om zijn familie en leven achter te laten kan immers verwacht worden dat die dat met enige haast doet, wat hier dus duidelijk niet het geval was. Uw verblijf van vier tot vijf maanden in Lahore ondermijnt dan ook eens te meer de door u aangehaalde vrees."*

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij wel degelijk meteen is vertrokken naar zijn tante in Lahore nadat duidelijk werd dat hij valselijk beschuldigd zou worden van moord, dat een verblijf van een vijftal maanden niet abnormaal is aangezien er een visum geregeld diende te worden en het een normaal tijdsverloop is voor het verkrijgen van een studentenvisum, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter geen enkel valabel argument aanbrengt om de vaststelling dat het feit dat verzoeker nog vier of vijf maanden in Pakistan verbleef nadat de laatste FIR tegen hem werd ingediend, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem aangehaalde vrees. Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding maakte van het feit dat hij gedurende een bepaalde tijd in Lahore heeft verbleven, nu hij immers aangaf dat hij van zijn geboorte tot aan zijn vertrek in Sialkot heeft verbleven (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 27 augustus 2019, vraag 10). Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker Pakistan op legale wijze, meer bepaald met een visum voor Italië verliet - waarvan hij aangeeft dat het wachten hierop de reden is voor zijn laattijdig vertrek -, afbreuk doet aan zijn verklaringen als zouden er twee klachten (FIR's) tegen hem lopen. In de door verzoeker geschetste context, waarbij hij gezocht zou worden door de Pakistaanse autoriteiten, is het immers allerminst aannemelijk dat hij een studentenvisum zou kunnen verkrijgen.

2.3.2.3.4. Tevens considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent als volgt: *"Ten vierde heeft u het CGVS niet kunnen overtuigen van het politieke engagement van uw vader aangezien uw kennis hierover bijzonder beperkt was. U verklaarde nochtans dat u uw vader vervoerde en ook zijn vergaderingen bijwoonde (CGVS p.9, 14). Een minimale kennis van de politieke situatie en het engagement van uw vader kan dan ook van u verwacht worden. Desondanks slaagde u er niet in om eenvoudige vragen over het politieke engagement van uw vader te beantwoorden. Zo kon u geen duidelijke verklaring geven waarom uw vader veranderde van de PML-Q naar de PML-N, noch wanneer hij deze overstap maakte (CGVS p.8, 9, 13). Na herhaaldelijke vragen over de politieke overstap van uw vader kwam u namelijk niet verder dan de vermelding dat de macht verschoven was (CGVS p.9). Een dergelijk vaag antwoord komt evenwel allesbehalve overtuigend over. Daarenboven slaagde u er niet in te verklaren wie de president van de partij was in de periode dat u uw vader hielp (CGVS p.14). Dat u dergelijke eenvoudige vragen niet kan beantwoorden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate. U bent er daarenboven niet in geslaagd het politiek engagement, noch uw betrokkenheid daarin, aan te tonen. U legt hiervan immers slechts de identiteitskaart van uw vader neer bij de verkiezingscommissie van Pakistan die dateert van 2005. Deze kaart bewijst evenwel geenszins dat uw vader een actieve functie uitoefende bij de PML-N of de PML-Q. Bovendien verklaarde u dat uw vader verschillende keren verkozen is tot lid van de arbeidsraad (CGVS p.9). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier overtuigend bewijs van kan voorleggen, in casu quod non. U heeft dan ook het politieke engagement van uw vader bijgevolg niet aangetoond."*

Verzoeker beargumenteert dat hij correct partijleden van zijn vader kon opnoemen en andere prominente politieke actoren. Er wordt op gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven, op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende het uitermate beperkte karakter van verzoekers kennis aangaande het politieke engagement van zijn vader, alsook het feit dat verzoeker hieromtrent geen enkel bewijs kan voorleggen. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

2.3.2.3.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het politieke engagement van verzoekers vader is het op zich reeds ongeloofwaardig dat verzoeker problemen zou hebben gekregen op een politieke rally samen met zijn vader. Ten overvloede dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt dat verzoeker vage, ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent deze problemen die de geloofwaardigheid ervan finaal ondermijnen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het niet aannemelijk is dat verzoeker in eerste instantie vergat te vertellen dat hij zou zijn neergestoken met een mes op een politieke rally; (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker verklaart dat er schoten werden gelost op de rally, maar dat hij werd neergestoken nu de kans dat de dader daarbij geïdentificeerd zou worden veel groter was dan als hij verzoeker zou hebben neergeschoten; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker geen idee heeft van wie hem heeft gestoken met een mes; (iv) het ongeloofwaardig is dat verzoeker nooit een klacht heeft ingediend na deze steekpartij en zelfs niet met zijn vader heeft

besproken wat zij allemaal konden ondernemen; (v) het niet geloofwaardig is dat verzoeker de steekpartij niet in de tijd kon kaderen en slechts kan aangeven dat het vermoedelijk in 2014 plaatsvond; (vi) verzoeker de aanval niet kan staven met documenten hoewel hij nochtans in het ziekenhuis behandeld werd naar aanleiding hiervan; (vii) het niet aannemelijk is dat verzoeker de valse beschuldigingen niet zou aanvechten en (viii) de door verzoeker voorgelegde FIR die na de politieke rally tegen hem zou zijn ingediend niet kan overtuigen vermits (1) de bewijswaarde van Pakistaanse documenten reeds bijzonder relatief is gelet op de wijdverbreide corruptie, (2) verzoeker slechts een zwart-wit-kopie voorlegt dat eenvoudig te manipuleren is met het nodige knip- en plakwerk, (3) het opvallend is dat verzoeker vergat te vermelden dat er een FIR tegen hem werd ingediend en hij hierin bovendien beschuldigd werd van het afvuren van schoten en hij hier slechts opkwam na confrontatie door de 'protection officer' met de inhoud van de door hem voorgelegde FIR, (4) de FIR informatie bevat die in strijd is met zijn verklaringen, meer bepaald wat betreft het tijdstip van het incident, (5) verzoekers kennis van de inhoud van de FIR lacuneus is nu hij niet eens de namen kan geven van de personen die hem hebben aangeklaagd, (6) documenten slechts een ondersteunende werking hebben in zoverre zij een geloofwaardig asielrelaas ondersteunen, *quod non in casu*.

Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat verzoeker haar op zijn smartphone enkele persartikels heeft getoond waaruit zou moeten blijken dat verzoekers vader een bekend lokaal politicus is. De bron van deze documenten die getoond worden op een smartphone is onduidelijk en deze documenten zijn niet vertaald, zodat de Raad vaststelt dat het tonen van wat persartikels zouden zijn, geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen.

In zoverre verzoeker volhardt in zijn problemen omwille van de valse klachten waaronder één voor moord door Z. en M. I. en hij de politieke rally thans in februari 2015 situeert, komt hij in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vrees voor vervolging, het poneren van *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd in de loop van de administratieve procedure om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. Zo verzoeker nog beargumenteert dat de vaststelling dat er veel corruptie en documentenfraude voorkomt in Pakistan net kan betekenen dat er een valse klacht bij de politie werd ingediend tegen hem, dient te worden opgemerkt dat hij met dit betoog in het verzoekschrift geen enkel valabel argument bijbrengt dat de pertinente vaststellingen en overwegingen dat hij vage, ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen, dat er geen bewijswaarde kan worden toegedicht aan de door hem voorgelegde FIR dienaangaande en dat hij zelfs hoe dan ook niet de politieke betrokkenheid van zijn vader aantoon, kan verklaren of weerleggen. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook geenszins overtuigen.

2.3.2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekers verklaringen betreffende de valselijke beschuldiging van de moord op M. A. niet kunnen overtuigen en zijn totale desinteresse omtrent de verdere evolutie van zijn problemen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (vii) de vaststelling dat verzoeker zijn land van herkomst legaal heeft verlaten verder zijn vrees ondermijnt en (viii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET